

РЕШЕНИЕ

№ 3952

гр. София, 02.12.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 15.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7164** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 7 ал. 9 от Закона за контрол над взривните вещества, огнестрелните оръжия и боеприпасите (ЗКВВООБ; отм.) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от В. А. Калпачки от гр. С. срещу заповед рег. № з – 695 от 13.09.2010 г. на началника на 01 Р. – С., с която на жалбоподателя е отказано издаването на разрешение за придобиване чрез закупуване на бойно оръжие и боеприпаси.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се твърди, че отказът на административния орган е мотивиран с оглед наличието на недоказана необходимост, а в хода на административното производство заявителят е бил информиран, че не е представил валиден документ по н.о.х.д. № 140/97 г. по описа на С военен съд. Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. Й. искат отмяната на обжалвания административен акт и присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна – Н. на 01 Р. – С., не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд С. град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е започнало по искане вх. № К – 837 от 22.03.2010 г. от В. А. Калпачки до началника на 01 Р. – С. за издаване на разрешение за придобиване чрез закупуване на 1 брой късо бойно нарезно оръжие, необходимо на

заявителя за охрана и самоохрана.

Към искането са представени документ за заплатена такса в размер на 10 лева; декларация от 22.03.2010 г. , попълнена от заявителя; служебна бележка, че жалбоподателят е на работа в органите на МВР; копие от лична карта.

До заявителя е изпратено писмо изх. № 8532 от 11.05.2010 г., с което го уведомяват, че в искането си не е представил валиден процесуален документ по н.о.х.д. № 140/97 г. и му е даден 7-дневен срок за депозиране на писмени възражения, обяснения и /или доказателства.

До молителя е изпратено и друго писмо рег. № 13156 от 30.06.2010 г., връчено на 18.08.2010 г. лично срещу подпис, с което е уведомен, че започва процедура по отказ за издаване на исканото разрешение за закупуване и придобиване на късо огнестрелно оръжие.

С молба от 19.08.2010 г. заявителят е представил препис от присъдата по н.о.х.д. № 140/97 г. по описа на С военен съд.

Производството е приключило с издаването на оспорената заповед рег. № 3 – 695 от 13.09.2010 г. на началника на 01 Р.- С., с която на основание чл. 16, ал. 1, т. 4 от ЗКВВООБ (отм.) на В. А. Калпачки е отказано издаването на разрешение за носене и за подновяване срока на разрешението за съхранение на късо огнестрелно оръжие. Административният орган е приел, че в хода на административното производство заявителят не е посочил конкретни данни за заплахата на здравето и имуществото му, които да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение.

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел О М, работещ в сферата на охранителната дейност, който дава показания във връзка със съществуващата практика в охранителните дружества, според която за да бъде едно лице охранител в такова дружество, то задължително следва да притежава разрешение за носене, употреба и съхраняване на оръжие.

Въз основа на така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспорената заповед е връчена на адресата си на 20.09.2010 г., като жалбата срещу административния акт е подадена чрез С. – 01 Р. с вх. № 31392 от 20.09.2010 г. При наличието на тези факти жалбата се явява подадена в законоустановения по чл. 149, ал. 1 от АПК срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, в установената от закона писмена форма, като същият е съобразен с целта на закона.

Заповедта е издадена от материалнокомпетентен орган – от началника на Р. – С. по постоянния адрес на заявителя съгласно изискването на чл. 41, ал. 1 от ЗКВВООБ (отм.), който в случая е Н. на 01 Р. - С..

Искането е обосновано с приложението на нормата на чл. 42, ал. 1 от ППЗКВВООБ , доколкото от данните по делото се установява, че заявителят е държавен служител в МВР. Режимът по чл. 42 от ППЗКВВООБ, важащ за посочените в него изчерпателно субекти (измежду които попада заявителя) не изключва приложението на чл. 41, ал. 2 от Правилника, т.е. в искането трябва да е обоснована необходимостта от издаването на исканото разрешение за придобиване чрез закупуване на огнестрелното оръжие.

Съотнасянето на посочените текстове от закона и ППЗКВВООБ налагат извода, че съответното физическо лице, което иска издаване на разрешение за придобиване на

огнестрелно оръжие, трябва в писмен вид да изложи конкретни факти и обстоятелства, които да обосновават несъмнен извод, че неговият или на семейството му, живот, здраве и имущество са персонално застрашени по начин, който изисква тяхната охрана и отбрана посредством огнестрелно оръжие и необходимите за ползването му боеприпаси. Наличието на такава нужда е възведена от законодателя като задължителна предпоставка, за да се разреши на физическото лице придобиването и притежанието на огнестрелно оръжие. Издаването на законосъобразен индивидуален административен акт в случая включва освен констатирането на обстоятелствата, за установяването на които чл. 42, ал. 1 от ППЗКВВООБ изисква съответния надлежно издаден официален писмен документ и обсъждането на въпроса за наличието или липсата на необходимост от самоохрана. За да се обоснове нужда в тази насока, достатъчно е съществуването на потенциална опасност, която да застрашава конкретната личност, негови близки или имущество.

В настоящия случай правилно административният орган е обосновал извода, че заявителят не е ангажирал доказателства във връзка с установяване на обстоятелството, че спрямо същия и негови близки е налице определена заплахата, застрашаване, което да налага защита с огнестрелно оръжие. В искането за придобиване на огнестрелно оръжие лицето посочва, че оръжието му е необходимо с оглед охрана и самоохрана, но същият не излага конкретни обстоятелства за наличието на заплахата за живота, здравето и имуществото му, съответно на негови близки.

Първоначално на заявителя е осигурена възможност да представи влязъл в сила съдебен акт по н.о.хд. № 140/97 г. по описа на С военен съд, който оспорващият е представил своевременно. Същият е бил повторно уведомен за започналата процедура за отказ да му бъде издадено исканото разрешение съгласно писмо № 13156 от 30.06.2010 г. на началника на 01 Р. - С., връчено му лично на 18.08.2010 г. След повторно дадената му възможност лицето не е представило допълнителни обяснения и доказателства за наличието на съществуваща заплахата на неговия или на негови близки живот или имущество, което да обоснове необходимостта от издаване на исканото разрешение. В тази връзка показанията на св. М, отнасящи се до дейността на охранителните дружества също не могат да служат като основание за отмяна на оспорения отказ. Обстоятелството, че заявителят евентуално ще изпълнява длъжност охранител в определено търговско дружество само по себе си не оправдава издаването на разрешение по реда на ЗКВВООБ (отм.). За да бъде предоставено огнестрелно оръжие на физическо лице, следва да е налице основанието по чл. 5, ал. 3 от ЗКВВООБ (отм.) - да му бъде предоставено за граждански цели, а в конкретния случай на жалбоподателя - в хипотезата за самоотбрана (самоохрана), съобразно изложените от него основания, изключващи другите посочени хипотези по чл. 5, ал. 2 от ЗКВВООБ (отм. - предоставяне за служебни цели). Необходимостта от самоохрана на физическото лице следва да бъде доказана от самия заявител и е въведено като задължителен елемент от искането за издаване на разрешение на физическо лице. В процесния случай такава необходимост не е доказана както в хода на административното производство, така и в съдебното производство.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че в ЗКВВООБ (отм.) и в ППЗКВВООБ ясно е проведено разграничение между отделните субекти, заявители за издаване на разрешение за придобиване, съхраняване, носене и употреба на огнестрелни оръжия – 1. физически лица ; 2. търговци и търговски дружества; 3. служители, като са установени различни условия, предпоставки, процедура и ред за

придобиване, съхраняване, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси. Основната част от изискванията, предпоставките и реда да се разреши придобиване, съхраняване, носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси от търговци и юридически лица е посочена в чл. 40 от ППЗКВВООБ. Съответно, основната част от тези изисквания, предпоставки и ред за физическите лица са регламентирани в чл. 41 от ППЗКВВООБ. Следователно, законодателят е уредил различен ред и условия за различните субекти – заявители за издаване на разрешение за носене и употреба на оръжие, поради което недопустимо е да има смесване и обединяване на тези две процедури. Искането на В. Калпачки е обосновано с оглед приложението на нормата на чл. 42, ал. 1 от ППЗКВВООБ, т.е. издаване на разрешение за придобиване на късо огнестрелно оръжие като държавен служител в МВР. Но тази норма следва да се тълкува в съответствие с законовата норма на чл. 16 от ЗКВВООБ (отм.) и чл. 41, ал. 2 от ППЗКВВООБ, т.е. за да бъде издадено разрешение за придобиване чрез закупуване на бойно оръжие и боеприпаси на държавен служител в МВР, задължително се изисква наличието на доказана необходимост от исканото разрешение. Наличието на по-облекчен режим относно документите, изискуеми за издаване на исканото разрешение за определена категория лица (тези по чл. 42 от ППЗКВВООБ) не дерогира изискването заявителят да установи чрез надлежни доказателства нуждата от охрана и самоотбрана, като този извод следва от спецификите и целта на въведения строг разрешителен режим за дейности с огнестрелни оръжия и боеприпаси.

В хода на административното и съдебното производство от страна на жалбоподателя не са ангажирани надлежни доказателства, установяващи по категоричен начин нуждата от самоохрана, което обуславя извода за законосъобразност на обжалвания отказ.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед е издадена при правилно приложение на материалния закон и жалбата на В. А. Калпачки следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд С. град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. А. Калпачки от гр. С. срещу заповед рег. № з – 695 от 13.09.2010 г. на началника на 01 Р. – С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: